

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Σ' ΕΝΑ ΡΟΔΟ

Του Έδ. Ουάλλερ

Πήγαινε, ρόδο μου ὄμορφο,
νὰ πῆς τῆς λατρευτῆς μου,
πὼς τὸν καιρὸ τῆς ἀδικα
χάνει, καὶ πὼς πικραίνει,
κι' ἐμένανε, μιὰ κ' ἔνωσε,
πόσο πολὺ μ' ἀρέσει,
ἀφοῦ τῆς εἶπα πὼς μ' ἐσὲ
μοιάζει στὴν ὁμορφάδα.
Πές της, πὼς ἂν στὴν ἐρημο
εἶχες καὶ σὸ φουρτῶσι,
ἐκεῖ, ποῦ μάτι ἀνθρώπινο
δὲν ἔφτασε ποτέ του
πές της πὼς θὰ κινδύνευες
κι' ἐσὸ καθὼς κι' ἐκείνη
τὰ νειάτα σου ἄγνωρα νὰ ἰδῆς
σιγά σιγά νὰ σβήνουν.

Τί λίγο ἀξίζει ἡ ὁμορφιά
κοιμμένη σὸ σκοτάδι.
Πήγαινε, ρόδο μου ὄμορφο,
νὰ πῆς τῆς λατρευτῆς μου,
πὼς κάλλιο εἶνε νὰ ποῆ
δταν γι' αὐτὴν ποιοῦνε,
παρὰ νὰ διπλοκοῦβεται,
δταν τῆνε θανατῶζουν.
Κι' ἀφοῦ τῆς πῆς δτι εἶπαμε
πέσε νεκρὸ μπροστά της.
Ὡστε τὴν τύχη καθενὸς
νὰ μᾶθη ἀπὸ τὰ σένα,
καὶ τὰ ὠραία πράγματα
σ' αὐτὸ τὸν κόσμο ζοῦνε
τόσο λιγάκι σ' ἄπειρο
τὸ μάρμαρο τοῦ Χρόνου...

Μετάφρασις Ἰ Μανώλη Μαγκάκη

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Του Σαίξπηρ

Μακρού, μακρὰ μου αὐτὰ τὰ χεῖλη, λέρα,
Ποῦ τόσο γλυκὰ εἰζέγραν γ' ἀποιοῦνε,
Κι αὐτὰ τὰ μάτια, τὴν ἀγῆ σὴ μέρα,
Ποῦ λές καὶ σὸν αὐτὴ λαμποκοποῦνε.
Μὰ γύρισέ μου πίσω τὰ φιλιὰ μου,
Ἐκεῖνα ποῦ τοῦ κάκου —ὠμέ! — ἡ καρδιά μου
Τοῦ ἐρωτὰ μας ἔβαλε σφραγίδες.
Ὡ! κρόψ' τὰ μῆλα αὐτὰ ποῦ εἶν' ἀπὸ χιόνι,
Ποῦχεις σὸ σπῆθος σου τὸ παγωμένο,
Ποῦ σπῆς κορφές γαρσούφαλο φουρτῶνει,
Ποῦ μόνο τὸν Ἀπρίλη εἶν' ἀνθισμένο,
Μὰ τὴν καρδιά μου, ἄχ! πρῶτ' ἀπ' αὐτὰ,
Λευτέρωσέ μου, ποῦδεσες σφιχτὰ
Μι' αὐτὲς τὶς παγωμένες ἀλσοοίδες!

Μετάφρ. Ἰ Ἀγίδος Θέρου

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ

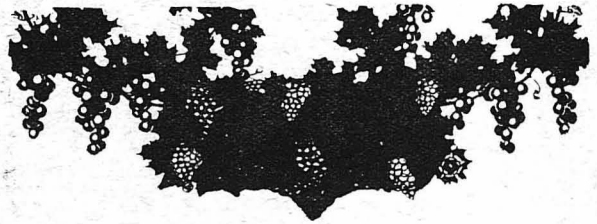
Του Ἰν. Μορῶ

Εἶμαι μονάχα ὀχτῶ χρονῶν. Κρατώντας με ἀπ' τὸ χέρι
ἡ Ἑλλάδα ἀπ' τὸν οὐρίζοντα φιλὰ θὰ μ' ἀνεβάσῃ.
Μονάχα σήμερα ἡ φτωχὴ καρδιά μου θὰ ὑποφέρει
κι' ἡ Ἐδύτχια αἴθριο θὰ μοῦ χαμογελάσῃ.
Βλέπω κοντὰ στὰ λούλουδα τῆς ἀνοιξῆς γ' ἀνθίζουν
κάρπυοις δάφνης πρῶτοινοις ποῦ αἴθριο θὰ στολιάζουν
τ' ἀτίμτο στεφάνι μου κι' ἐγὼ θὰ καμαρώνω.
Τί τρέλλα, συχωράτε με!... Εἶμ' ὀχτῶ χρόνων μόνο...

Μετάφρ. Ἰ Γ. Κοτζίουλα

συνανετηθήκανε σὸ δρόμο.
— Ἐ Λιουμπομό, πὼς πάει ἡ δουλειά!
— Ἀχ, παπᾶ μου! Δὲν εἶνε τίποτα περὶ ἀλαφρὸ ἀπὸ τὸ σκαλι-
στήρι!... Δὲν εἶνε τίποτα καλλίτερο ἀπ' τὴ δική του τὴ δουλειά, ποῦ
ἔχει ὁ καθένας!...
Ὁ παπᾶς, μὲ βουρκωμένα μάτια, γύρισε τὸ πρόσωπο καὶ ἔφυγε,
χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ τίποτα, γιατί ἡ λύπη τοῦπνιγε τὴ φωνή!

Dallios

ΟΛΛΑΝΔΙΚΑ, ἮΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΠΕΡΙΗΓΗΤΟΥ

Ἰτὰ εἰδοποιητήρια τῶν γεννήσεων. Τὸ σερνικὸ, τὸ θηλυκὸ, τὰ
δίδυμα. — Ἦ ἀρρώστειες. — Οἱ θανατοαγγέλται! — Τὸ πέν-
θος. — Ἰτὰ κλειστὰ παραθύρφυλλα κ.λ.π. κ.λ.π.

Περίεργα εἶναι τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθιμα τῆς Ὀλλανδίας. Σὲ πολ-
λὲς ὀλλανδικὰς πόλεις, δταν ὑπάρχει ἀρρωστος ὁ ἕνα οἶτι ἢ
ἰοκογένεια τοιχοκολλάει καθημερινῶς στὴν πόρτα τῆς ἕνα δελ-
τίο σχετικὸ μὲ τὴν ὑγεία τοῦ πάσχοντος, γιὰ νὰ μάθουν γιὰ τὴν
κατάστασίν του οἱ φίλοι, οἱ γνωστοί, οἱ
ἐνδιαφερόμενοι. Παρομοίαν τοιχοκολλή-
σεων γίνεται χρῆσις καὶ σ' ἄλλες περιστά-
σις. Σὲ μερικὰς πόλεις, ἐπὶ παραδείγμα-
τι, δταν γεννηθῆ σερνικὸ παιδί, κρε-
μοῦν μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ μὲ σφαι-
ρα, ὀλοστρόγ γυλι, σκεπασμένη μὲ κόκ-
κινο μετάξι καὶ δαντέλλες. Ἦν ὅμως
τὸ παιδί ποῦ θὰ γεννηθῆ εἶνε θηλυκὸ κρε-
μοῦν ἄπανω ἀπὸ τὴν σφαιρα κι' ἕνα κομ-
ματι ἄσπρο χαρτί. Ἦν πάλι τὰ παιδιὰ
εἶνε δίδυμα ἢ δαντέλλα στὴ σφαιρα μπαί-
νει διπλῆ. Πολλὰς δὲ ἔπειτα ἀπὸ τὸν τοκε-
τὸ ἡμέρες τοιχοκολλοῦν ὠσαύτως καὶ
ἄλλην εἰδοποίησιν σὲν ὀποία γράφουν τὰ

ἐξῆς: «Τὸ τέκνον καὶ ἡ μητέρα εἶνε καλὰ στὴν ὑγεία τοῦς
κι' ἐπέρασον εὐχάριστη νύχτα». Ἦν ἀντιθέτως ἂν εἶνε ἀρ-
ρωστοί, εἰδοποιοῦν περὶ τῆς ἀσθενείας τῶν. Ὅσοι ὅμως φοβῆ
ὑπάρχει κολλημένη στὴν πόρτα τοῦ οἰκτιοῦ εἰδοποίησις σὸν τὶς
παρπάνω, ἐκείνοι ποῦ ἔχουν νὰ εισπράξουν
χρήματα ἀπὸ τὴν οἰκογένεια, δὲν τὴν ἐνοχλοῦν
ἐπὶ ἔννεα ἡμέρας. Ἦ τελευτάτα ὅμως αὐτὴ
συνῆθεια δὲν τηρεῖται πλέον.

Κατὰ τοὺς σὸντόμοις στοὺς δρόμους τοῦ
Delft περιπάτους μου, γράφει κάποιος περι-
ηγητῆς συνήνητοια μερικὰ πρόσωπα ἰδιόρρημα
ντυμένα, παρόμοια τῶν ὀποίων εἶχα δεῖ καὶ
στὸ Rotterdam, χωρὶς νὰ ξέρω ἂν ἦσαν ἱερεῖς,
δικασταὶ ἢ νεκροθάφτες, καθόσον ἢ ἐνδυμασίεις
καὶ ἢ ὄψεις τῶν εἶχαν κατὶ τὸ σχετικὸ μὲ τὰ τρία αὐτὰ ἐπαγ-
γέλματα. Φοροῦσαν τριγωνικὸ καπέλλο, σκεπασμένω μὲ μεγά-
λο μᾶστρο κρέπι, τὸ ὀποῖο κρεμόταν ὡς τὰ πλευρὰ τοῦς, μακρὸ
μὲ σὺρὰ πανωφόρι, μᾶστρο κίλτεις, μᾶστρο
μυτερὰ παπούτσια, ἄσπρο λαμποδέ-
τη, ἄσπρα γάντια, κρατοῦσαν δὲ στὰ
χεῖρια τοῦς ἕνα μεγάλω φάκελλω μὲ
μᾶστρο περιθώριω. Ὅταν ὀρώπια
γι' αὐτοὺς μοῦ εἶπαν ὅτι ὡς ἐπάγ-
γέλμα εἶχαν νὰ ἀναγγέλλουν τοὺς
θανάτους εἰς τοὺς συγγενεῖς καὶ
τοὺς φίλους τοῦ ἀποθνήσαντος, κα-
θὼς καὶ εἰς τοὺς διαβάτας στοὺς
δρόμους!

Στὴν Ὀλλανδία, δταν πεθάνει κανεὶς οἱ συγγενεῖς τὸν κλει-
νον μιὰ, δνὸ, ἢ καὶ τρεῖς κιντὲς θυρίδες τῶν παραθυρφυλλῶν,
ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τῆς συγγενείας ποῦχαν μαζὺ του! Ἐκά-
στῃ θυρίδι ἀντιστοιχεῖ πρὸς ἕνα βαθμὸ συγγενείας. Κλεινοῦν δὲ
ὄλες τὶς θυρίδες πλὴν μιᾶς, δταν πεθάνει ὁ ἕνα οἶτι ὁ πατέρας
ἢ ἡ μητέρα. Ὅταν ἀποθνήσκει ἐξάδελφος, κλείνοῦν μίαν, δταν
ἀδελφὸς ὀδω, καὶ οὕτω καθεξῆς. Πιστεύεται ὅτι τὸ ἔθιμο αὐτὸ
εἶναι ἀρχαῖότατο, διατηρεῖται δὲ εἰσέτι, διὰτι σὸν τὸπο αὐτὸν
κἀνενα ἔθιμο δὲν ἐγκαταλείπεται.

ΕΙΔΙΚΡΕΙΝΕΙΑ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Γεώργιος ὁ Β' πληροφορηθεῖς,
δτι κάποιος δημοσιογράφος ἐπρόκειτο νὰ τιμωρηθῆ, διότι, ἐδημα-
οῖευσε στὴν ἐφημερίδα τὸν γιὸν καὶ νὰ προλάβῃ ἕνα ψεύτικω λόγον,
τὸν ὀποῖον ἐσκόρρωσε μόνοις του, ἀντὶ τοῦ πραγματικοῦ, τὸν
ὀποῖον ἐξεφώνησεν ὁ Βασιλεὺς στὴν Βουλὴν, εἶπε σ' ἕνα ἀπὸ
τοῦς ὕπουργούς: «Ἐλλίξω, ὅτι θὰ φανθῆ ἐπιχειρεῖ πρὸς τὸν
ἀνθρώπων αὐτὸν. Ἐγὼ παρέβαλα τὸν δίκον του καὶ τὸν δικὸ
μου λόγο, καὶ ἐκατάλαβα πὼς ὁ δικὸς του εἶνε πολὺ καλλίτερος
τοῦ δικοῦ μου!»